

[Finansministeren.]
politik, men de fire partier, der har aftalt rammerne herfor, vil så køre den linje alene.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard (RV):

Finansministeren benyttede endnu en gang lejligheden til at fortælle, at det ikke var regeringens politik, man ville gennemføre. Det har regeringen nu gjort så mange gange, at det for så vidt er ved at gå op for os, at det ikke er regeringens politik; men jeg vil alligevel advare både finansministeren og øvrige regeringsmedlemmer imod at køre den melodi så længe, at det ender med at sætte sig som en opfattelse både hos befolkningen og hos andre her i salen, at man egentlig gennemfører en politik, man selv er imod — og det er jo det, det er ved at nærme sig for regeringens vedkommende.

Finansministeren siger, at der ikke var mulighed for at finde flertal for regeringens oprindelige politik. Nej, det er muligt, men finansministeren må prøve at forstå, at vi andre er af den opfattelse, at den omkostningsdæmpning, man tilstræber med tilskuddene, modvirkes af tvangsopsparingen. Er den politik, hvor man giver med den ene hånd og tager med den anden, holdbar? Finansministeren må prøve at leve sig ind i den forestilling, vi andre har, at så havde det været bedre at erkende, at man ikke kunne komme igennem, og så satse så meget mere på besparelser. Der skal jo ikke mere end 400 mill. kr. til i yderligere besparelser for mere end rigeligt at give dækning for den bundne opsparings virkning på samfundsøkonomien.

Jeg henstiller derfor både til regeringen, til socialdemokratiet og til de to andre foligspartier, at man virkelig overvejer, om det er værdigt, om det er holdbart, at dette folketing viger tilbage for en så beskednen indsats som at finde yderligere 400 mill. kr. i besparelser og så undgå denne ud fra næsten enhver betragtning ulyksalige tvangsopsparing.

Per Hækkerup (S):

Jeg kan dele den bemærkning, som finansministeren kom med, at man må undre sig over, hvordan de partier, som er imod det forslag, der ligger her, er i stand til at

svinge sig op. Det undrer mig mest, at det radikale venstre er det. Hvis ikke jeg husker meget fejl, er faderen til det første forslag om bunden opsparing, som er gennemført i dette folketing, radikal. Det er altså en god gammel radikal tankegang, som man nu med megen voldsomhed vender sig imod. Men det er klart, det har man selvfølgelig lov til, jeg synes bare, det virker en lille smule mærkeligt.

Jeg vil også gerne sige, at i sin argumentation var hr. Bernhard Baunsgaard inde på forskellige betragtninger, som jeg synes var mærkelige. Vi fik eksemplet med en enlig arbejdsmand, der tjente 43.000 kr. i skattepligtig indkomst. Jeg forstår, hans indtægt var steget med ca. 6.000 kr., og det betød, at han havde til sig selv 2.000 kr. mindre. Det er sikkert rigtigt. Vi ved jo, at den undersøgelse, som det tidligere folketing var enig om at foretage, er ved at være færdig — jeg har set nogle presseomtaler, men jeg har ikke set redegørelsen — og det tyder på, at der er overordentlig mange skævheder i forbindelsen mellem skattebetaling, sociallovgivning, boligsikring og stigende indkomst. Men det kan nu ikke være den bundne opsparings skyld, at han får 2.000 kr. mindre, når han tjener 6.000 kr. mere, for med 43.000 kr. kan han, så vidt jeg kan regne ud, i bunden opsparing i ugunstigste fald komme til at betale 120 kr., så jeg synes jo nok, det er et meget hårtrukket argument at drage ind i en debat om den bundne opsparing. Det er jo helt andre problemer, det drejer sig om. Det kan vi diskutere, det vil jeg meget gerne være med til, og jeg håber da også, at hr. Bernhard Baunsgaard sammen med os vil være med til at finde fornuftige løsninger, så vi kan komme ud af det forhold.

Hr. Bernhard Baunsgaard siger, at der sådan set ikke er nogen, der er fadder til tanken i denne omgang — paterniteten er jo radikal, men i denne omgang er der tilsyneladende ingen, der er fadder til tanken — om at gennemføre bunden opsparing, men at det var sådan en tanke, Hækkerup kom til at nævne. Nu ved jeg ikke, hvordan tanker opstår hos hr. Bernhard Baunsgaard, men det er ikke tilfældigt, hvis de opstår hos mig. Det vil jeg bare bede hr. Bernhard Baunsgaard erindre sig en anden gang.

Så vil jeg sige til hr. Ømann, som nu med